

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **M. H.**, zastoupený JUDr. Lubomírem Málkem, advokátem se sídlem Horní 6, Havlíčkův Brod, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 1882/57, Jihlava, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) E.ON Distribuce, a.s.**, se sídlem F. A. Gerstnera 2151/6, České Budějovice, **II) CETIN a.s.** (dříve Česká telekomunikační infrastruktura a.s.), se sídlem Českomoravská 2510/19, Praha 9, **III) ČEPS, a.s.**, se sídlem Elektrárenská 774/2, Praha 10, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 11. 2018, č. j. 30 A 114/2017 – 39,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 7. 2017, č. j. KUJI 53908/2017, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Havlíčkův Brod (dále jen „*stavební úřad*“) ze dne 17. 5. 2017, č. j. MHB_ST/419/2017/Ve. Posledně uvedeným rozhodnutím stavební úřad prodloužil o dva roky osobě zúčastněné na řízení I) (dále jen „*E.ON Distribuce*“) platnost územního rozhodnutí ze dne 8. 4. 2015 (dále jen „*územní rozhodnutí*“) o umístění stavby V1317/1318 a V1389/1390 – přeložky ČEPS Havlíčkův Brod na určených pozemcích v katastrálním území Mírovka a Suchá u Havlíčkova Brodu (dále jen „*stavba*“).

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou podanou u Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „*krajský soud*“), který ji rozsudkem ze dne 14. 11. 2018, č. j. 30 A 114/2017 – 39, zamítl jako nedůvodnou.

[3] Žalobce své námitky zaměřil na otázku dodržení podmínek pro prodloužení územního rozhodnutí podle § 93 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „*stavební zákon*“). Podle tohoto ustanovení *dobu platnosti územního rozhodnutí může stavební úřad na odůvodněnou žádost prodloužit; podáním žádosti se běh lhůty platnosti rozhodnutí stavi. Na řízení o prodloužení lhůty platnosti rozhodnutí se vztahují přiměřeně ustanovení o územním řízení s tím, že veřejné ústní jednání se nekoná a závazná stanoviska, námitky nebo připomínky lze podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení oznámení o zahájení řízení, jinak se k nim nepřiblíží.*

[4] Žalobce měl za to, že odůvodnění žádosti E.ON Distribuce, že „*doposud nebylo dokončeno majetkoprávní projednání s vlastníkem pozemků*“ – tedy s žalobcem – nebylo dostatečné. Odkázal přitom na příslušnou judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejména na rozsudky ze dne 26. 9. 2012, č. j. 9 As 74/2012 – 39, a ze dne 23. 8. 2017, č. j. 2 As 26/2017 – 44. Krajský soud této námitce nepřisvědčil a konstatoval, že § 93 odst. 3 stavebního zákona nestanoví pro prodloužení platnosti územního rozhodnutí konkrétní důvody, které by měl stavební úřad brát v úvahu. Ten proto rozhoduje na základě správního uvážení, které by nemělo být projevem libovůle.

[5] V projednávané věci stavební úřad odůvodnil své rozhodnutí nutností vyřešit majetkoprávní otázky se žalobcem. Krajský soud poukázal na to, že společnost E.ON Distribuce vyvinula maximální snahu vyřešit tyto otázky smírnou cestou, jednala s žalobcem od roku 2014 a pro nemožnost uzavřít s ním dohodu iniciovala dne 6. 2. 2017 vyvlastňovací řízení. Pokud by stavební úřad žádosti nevyhověl, znamenalo by to v podstatě trest za snahu této společnosti řešit neshody mezi dotčenými osobami společensky preferovanou cestou (tedy dohodou).

[6] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „*stěžovatel*“) kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“).

[7] Stěžovatel zdůrazňuje, že žádost o prodloužení platnosti územního rozhodnutí musí být dle citovaného § 93 odst. 3 stavebního zákona odůvodněna. Nepovažuje přitom za správný výklad krajského soudu, že toto ustanovení nestanoví žádné konkrétní důvody, které by měl stavební úřad brát při posuzování žádosti do úvahy. Podle stěžovatele je naopak k prodloužení platnosti územního rozhodnutí nezbytná existence objektivních kvalifikovaných důvodů. Cituje z již výše zmiňovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 74/2012 – 39, podle něhož „*[ú]čelem časového omezení je, aby bylo se stavbou započato v aktuálním, reálném čase. Jedině tak lze eliminovat nežádoucí důsledky plynutí času, kdy by bylo možno postavit stavbu např. po deseti či dvaceti letech od získání stavebního povolení, ačkoli se již mohly zásadním způsobem změnit např. podmínky v území či požadavky na projektovou dokumentaci a technické parametry u mnohých staveb.*“

[8] Uvedený rozsudek považuje stěžovatel za použitelný na projednávanou věc. Krajský soud k citovanému rozsudku uvedl, že ten se týká problematiky stavebního povolení, zatímco nyní je předmětem přezkumu územní rozhodnutí. Stěžovatel však poukazuje na to, že se v projednávaném případě jedná o stavbu, která dle § 103 odst. 1 písm. e) bod 5 stavebního zákona stavební povolení nevyžaduje. Proto prodloužené územní rozhodnutí je v širším slova smyslu tím povolením, na základě kterého se bude stavět. Prodloužení doby platnosti tohoto územního rozhodnutí se proto řídí stejnými pravidly a omezeními jako prodloužení platnosti stavebního povolení u staveb, které takové povolení vyžadují.

[9] Stěžovatel též v návaznosti na výše uvedené uvádí, že krajský soud se v odstavci 31 napadeného rozsudku nedostatečně zabýval jeho námitkou, podle níž stavbou dojde

pokračování

k omezení jeho vlastnického práva. Podle krajského soudu je tato námitka předčasná, protože územním rozhodnutím žádná stavba povolena nebyla.

[10] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s napadeným rozsudkem krajského soudu a poukazuje též na odůvodnění svého rozhodnutí.

[11] Osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] V posuzované věci je předmětem sporu otázka, zda rozhodnutí žalovaného ve věci prodloužení platnosti územního rozhodnutí bylo řádně odůvodněno a zda krajský soud nepochybil, pokud žalobní námitku stěžovatele proti takto odůvodněnému rozhodnutí shledal nedůvodnou.

[15] Nejvyšší správní soud v obecnosti přisvědčuje stěžovateli, že stavba vskutku nevyžaduje stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu. Podle § 103 odst. 1 písm. e) bod 5 stavebního zákona (ve znění účinném do 24. 7. 2017), na nějž stěžovatel správně odkázal v kasační stížnosti, se totiž povolení ani ohlášení nevyžaduje pro stavby - *podzemní a nadzemní vedení přenosové nebo distribuční soustavy elektřiny včetně podpěrných bodů a systémů měřicí, ochranné, řídicí, zabezpečovací, informační a telekomunikační techniky, s výjimkou budov*. Právě o takovou stavbu se jedná v nyní projednávaném případě. Z uvedeného je tedy patrné, že územní rozhodnutí je vskutku posledním veřejnoprávním aktem podle stavebního zákona, jež stavebník (společnost E.ON Distribuce) musí obstatat před vlastním započítáním stavby.

[16] Stěžovatel zdůrazňuje tuto povahu územního rozhodnutí, neboť polemizuje s částí odůvodnění napadeného rozsudku, v níž krajský soud zdůraznil odlišnou povahu územního rozhodnutí a stavebního povolení (viz odstavec 24 napadeného rozsudku). Jakkoli má stěžovatel obecně v tomto pravdu a krajský soud výslovně tento rys daného územního rozhodnutí nezmínil, tyto úvahy nejsou pro posouzení nosných důvodů napadeného rozsudku rozhodující.

[17] Předně se krajský soud v zásadě přihlásil k obecně judikovanému závěru, jenž – ve vztahu ke stavebnímu povolení – zdůraznil význam jeho časového omezení (v podrobnostech viz citace z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 74/2012 – 39 v odstavci [7] výše; veškerá zde citovaná judikatura tohoto soudu je dostupná na www.nssoud.cz). Též správně zdůraznil rozdíly mezi stavebním povolením a územním rozhodnutím, byť lze připustit, že by bylo vhodnější, pokud by výslovně upozornil na výše zmíněnou „konečnou“ povahu územního rozhodnutí v nyní projednávaném případě.

[18] Pro hodnocení kasační námitky je však stěžejní ta pasáž napadeného rozsudku, ve které krajský soud k odpovídající žalobní námitce uvedl, že „[ž]alobcem zmíněný výňatek z citovaného rozsudku (v němž Nejvyšší správní soud zdůraznil význam časového omezení stavebního povolení – pozn. soudu) pak v žádném konkrétním směru nezpochybňuje postup stavebního

úřadu a žalovaného při rozhodování o žádosti o prodloužení platnosti územního rozhodnutí v dané věci.“
K tomu však stěžovatel v kasační stížnosti již nic dalšího neuvedl.

[19] Jinými slovy – (a) stěžovatel citoval existující judikaturu kasačního soudu, (b) tato judikatura má obecnou platnost (což nepopřel ani krajský soud), (c) bylo by možné ji přiměřeně aplikovat i na otázku prodloužení územního rozhodnutí, je-li posledním veřejnoprávním povolením před započítáním stavby, avšak stěžovatel ani v žalobě, ani v kasační stížnosti vůbec **neuvedl, v čem konkrétně byla judikovaná zásada popřena** a nepředložil žádnou relevantní argumentaci, která by logicky spojovala jeho tvrzení o nedostatečném odůvodnění žádosti o prodloužení platnosti územního rozhodnutí a porušení judikatorně deklarovaného účelu časového omezení stavebního povolení.

[20] Nejvyšší správní soud též souhlasí s tvrzením stěžovatele, že je nezbytná existence objektivních důvodů pro prodloužení územního rozhodnutí. Stěžovatel pak k tomu v kasační stížnosti přidává adjektivum „*kvalifikovaných*“ (důvodů), avšak blíže neobjasnil, co tímto adjektivem má na mysli, a jaké důvody by podle něj byly „*kvalifikované*“ (a jaké nikoli), a v jakém vztahu by takové důvody byly vůči rozhodnutí žalovaného. Nejvyšší správní soud pak konstatuje, že krajský soud v napadeném rozsudku nijak nezpochybnil požadavek, aby žádost byla řádně odůvodněna, stejně jako následné rozhodnutí stavebního úřadu. Ba právě naopak krajský soud správně aplikoval obecné principy na projednávanou věc, a poté přezkoumatelně a podrobně odůvodnil, proč důvod prodloužení platnosti územního rozhodnutí shledal zákonným a dostatečným. Nejvyšší správní soud k tomu pouze dodává, že stavební úřad a žalovaný činili úvahy o adekvátnosti důvodů pro prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí v rámci správního uvážení a správní soudy zde mohou přezkoumávat pouze to, zda meze správního uvážení nebyly překročeny nebo zda nebylo správní uvážení v dané věci zneužito (k tomu viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. 10 As 252/2015 – 77).

[21] Krajský soud je však třeba korigovat v poslední dílčí otázce a tou je hodnocení žalobní námitky stěžovatele, že byl zkrácen na svých vlastnických právech, protože stavbou dle územního rozhodnutí dojde k omezení jeho vlastnického práva k pozemkům, protože se jeho pole stanou méně obdělávatelná. Krajský soud zde uvedl, že územním rozhodnutím stavba povolena nebyla s tím, že k tomu by mohlo dojít až stavebním povolením. Tato úvaha je však mylná, neboť daná stavba stavebnímu povolení nepodléhá z důvodů vysvětlených výše (viz odstavec [15]). Tato vada však neměla vliv na zákonnost napadeného rozsudku. Stěžovatelova námitka se totiž míjí s důvody přezkoumávaného rozhodnutí žalovaného a stavebního úřadu o **prodloužení** (tedy nikoli vydání) doby platnosti územního rozhodnutí. Nadto krajský soud v tomto směru správně podotkl, že tato námitka byla obecná a ničím konkrétně nepodložená. Pouze pro úplnost pak Nejvyšší správní soud upozorňuje, že shodná námitka byla vyčerpávajícím způsobem vypořádána (a shledána nedůvodnou) v rámci soudního přezkumu vlastního územního rozhodnutí o umístění stavby, přičemž ve věci tehdy rozhodoval i Nejvyšší správní soud (viz rozsudek ze dne 2. 3. 2017, č. j. 10 As 294/2016 – 29).

[22] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že napadený rozsudek není zatížen tvrzenými vadami, a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl (výrok I. tohoto rozsudku).

[23] Podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení

pokračování

mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka - žalovaného - v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením vznikly náklady, které by překročily rámec běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů tohoto řízení nepřiznává (výrok II. tohoto rozsudku).

[24] Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, jelikož soud jim neuložil žádnou povinnost, v souvislosti s níž by jim nějaké náklady mohly vzniknout (§ 60 odst. 5 s. ř. s., ve spojení s § 120 téhož zákona; viz výrok III. tohoto rozsudku).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. července 2020

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu